

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/37/2021
Identifikačné číslo spisu: 5118214743
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Sedlačková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5118214743.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej v spore žalobcu: Union poisťovňa, a. s., so sídlom Karadžičova 10, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051 proti žalovanému: Tank Logistik, s.r.o., so sídlom Dolná Tižina 72, 013 04 Dolná Tižina, IČO: 46 057 170, zast. JUDr. Sabína Hodoňová, PhD., advokátka, so sídlom Mariánske námestie 31, 010 01 Žilina, o zaplatenie sumy 3 816,31 eur s príslušenstvom a o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline. k. 14Cob/149/2020-222 zo dňa 24. júna 2021, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 14Cob/149/2020-222 zo dňa 24. júna 2021 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 14Cob/149/2020-222 zo dňa 24. júna 2021 potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 19Cb/222/20189-150 zo dňa 16. októbra 2020. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. ako vecne správne, pričom konštatoval, že z obsahu podaného odvolania vyplýva, že ťažiskové odvolacie dôvody, ktorými sa odvolací súd mohol zaoberať, spočívali v rovine právneho posúdenia veci a skutkového stavu, pričom žalovaný mal odlišné nazeranie na právne hodnotenie skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie, než ktoré tvorilo základ meritórneho rozhodnutia.

3. Ďalej odvolací súd uviedol, že tvrdenia žalovaného, že „nie je pritom právne bez významu, komu bolo toto plnenie vyplatené“, „alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným“, „Poisťovňa nemôže vyplatiť plnenie hocikomu, ale iba osobe oprávnenej na jeho prijatie. Takou osobou je bezpochyby poškodený alebo osoba poškodeným poverená na prijatie plnenia, prípadne iný subjekt, ktorý prijatia plnenie odvodzuje od svojho vzťahu s osobou poškodeného“, „Oprávnenu osobou pritom nie je likvidačný zástupca žalobkyne, pretože nie je v žiadnom vzťahu s

poškodeným. Likvidačný zástupca označený ako AVUS worldwide claims service GmbH & Co. KG”, „Uvedená spoločnosť nie je likvidačným zástupcom zahraničného poisťovateľa ani zahraničným poisťovateľom”, „Likvidačný zástupca AVUS vybavuje poisťné udalosti v mene žalobkyne a na jej účet, je oprávnený zastupovať žalobkyňu vo vzťahu k poškodenému pri uspokojovaní jeho nárokov v plnom rozsahu. Likvidačný zástupca tak vystupuje ako zmluvný zástupca žalobkyne, ktorý škody vybavuje v mene a na účet žalobkyne. Má teda voči žalobkyni postavenie mandátára. Likvidačný zástupca pritom sám osebe nedisponuje vecnou legitimáciou v sporoch z poistenia. Žalobkyňa v konaní preukázala odoslanie prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi, t. j. k rukám svojho mandátára. Zaslanie finančných prostriedkov vlastnému mandatárovi určených na riešenie poisťnej udalosti nie je výplatom poisťného plnenia za poisteného. V zmysle § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka ide iba o splnenie povinnosti žalobkyne ako mandanta odovzdať svojmu likvidačnému zástupcovi ako mandatárovi veci potrebné na zariadenie záležitosti. Odoslanie prostriedkov mandatárovi AVUS nie je vyplatením poisťného plnenia za žalovanú. AVUS nedisponoval a nedisponuje oprávnením prijať výplatu poisťného plnenia pre poškodeného a vystupuje voči nemu iba ako likvidátor poisťnej udalosti. Navyše, likvidačný zástupca žalobkyne mohol v zmysle § 569 Obchodného zákonníka prostriedky kedykoľvek žalobkyni odovzdať späť, je podľa vlastného vyjadrenia žalobkyne likvidačným zástupcom zastupujúcim žalobkyňu pri vybavovaní škodových udalostí v Rakúskej republike“, „Odoslaním prostriedkov likvidačnému zástupcovi žalobkyňa odoslala prostriedky na zariadenie záležitosti, ktorou bolo riešenie poisťnej udalosti. Týmto úkonom nevyplatila poisťné plnenie”, „Odoslaním peňažných prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi žalobkyňa nepreukázala poskytnutie poisťného plnenia - či už poškodenému alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným. Ak sa nepreukázalo poskytnutie poisťného plnenia, nemožno uvažovať ani o určitom percente interného regresu na podklade interných predpisov žalobkyne. V konaní tak absentuje základný zákonný predpoklad na uplatnenie si interného postihu v zmysle § 12 ods. 1 zákona o PZP. Súd nesprávne interpretoval ustanovenia zákona o PZP, ak dospel k záveru, že žalobkyňa odoslaním prostriedkov vlastnému likvidačnému zástupcovi preukázala výplatu poisťného plnenia”, boli vyhodnotené ako nové, ktoré žalovaným neboli produkované v relevantnom štádiu konania. Odvolací súd uviedol, že v priebehu celého prvoinštančného konania žalovaný argumentoval tým, že nebolo preukázané, že „bola poskytnutá náhrada nejakej škody k rukám poškodeného”, v odpore žalovaný uviedol, že „žalobca nepreukázal, že poškodenému vyplatil” (č. l. 42 spisu); „V neposlednom rade si dovoľujem zdôrazniť, že naďalej máme za to, že do dnešného dňa nebolo preukázané, že by bola poskytnutá náhrada nejakej škody k rukám poškodeného” (č. l. 135 spisu), tiež žalovaný zotrval na tom, že nebolo preukázané, „že by došlo k plneniu priamo k osobe poškodeného” (č. l. 136 spisu), „žalobca nepreukázal, že bolo plnené poškodenému” (č. l. 138 spisu), ktoré tvrdenia podľa mienky odvolacieho súdu vylučovali posun argumentácie žalovaného v odvolaní, v ktorom už pripustil oprávnenosť i ďalšej osoby na prijatie plnenia, a to napr. tak, že „...alebo osoba poškodeným poverená na prijatie plnenia, prípadne iný subjekt, ktorý prijatia plnenie odvodzuje od svojho vzťahu s osobou poškodeného“.

4. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, že „žalobca nepreukázal, že poškodenému vyplatil“, odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré závery vyhodnotil ako vecne správne, a preto na ne odkázal.

5. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd konštatoval, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, než aby napadnutý rozsudok okrasného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote žalovaný dovolanie, pričom prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ C. s. p.

7. Dovolateľ namietal záver odvolacieho súdu, v zmysle ktorého „argumentácia dovolateľa je novo tvrdený prostriedok procesnej obrany, na ktorý v odvolacom konaní odvolací súd nemôže prihliadať“. Uvedeným nesprávnym procesným postupom bolo, podľa názoru dovolateľa, odvolacím súdom znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolateľ poukázal na odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom tvrdil, že žalobca nepreukázal plnenie poškodenému. Podstatným pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bol právny záver o tom, že z § 12 ods. 1 písm. g/ zákona o PZP nevyplýva povinnosť poisťovateľa preukazovať poskytnutie plnenia priamo poškodenému, ale len povinnosť poisťovateľa preukázať, že za poistníka vyplatil poistné plnenie, z čoho vyplýva, že tým, že žalobca preukázal poskytnutie plnenia spoločnosti AVUS INTERNATIONALE, dostatočne preukázal nárok na uplatnenie interného regresu proti odvolateľovi. S uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie žalovaný nesúhlasil. Dovolateľ nesúhlasil ani so záverom súdu o tom, že tomuto právnemu názoru zodpovedajú závery rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/263/2015 zo dňa 31. januára 2018. Z uvedených dôvodov podal žalovaný odvolanie, pričom v rovine právnej argumentácie namietal správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie, poukázal na nesprávnu interpretáciu záverov rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/263/2015 zo dňa 31. januára 2018 a na podporu svojej argumentácie poukázal na viacero rozhodnutí odvolacích súdov. Dovolateľ ďalej uviedol, že odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keď konštatoval, že žalovaný má odlišné nazeranie a právne hodnotenie skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie a v bode 36 napadnutého rozhodnutia bez ďalšieho konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd celú argumentáciu dovolateľa týkajúcu sa nesprávnej interpretácie § 12 ods. 1 zákona o PZP vyhodnotil ako novotu v odvolacom konaní, v dôsledku čoho sa tak odvolaním, s výnimkou úvodnej a záverečnej časti týkajúcej sa dôvodov hodných osobitného zreteľa, nezaoberal.

9. Dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, že v odvolacom konaní uplatnil novoty, na ktoré odvolací súd nemohol prihliadať a uviedol, že jeho tvrdenie, že „nie je bez právneho významu to, komu bolo plnenie vyplatené“, ako aj tvrdenie o tom, že „by takou osobou správne mal byť poškodený alebo iná osoba, ktorá je na základe právneho vzťahu s poškodeným oprávnená plnenie prijať“, nie je žiadnym novým prostriedkom procesnej obrany, ale argumentáciou k právnemu názoru súdu prvej inštancie. Nemôže byť novotou ani tvrdenie dovolateľa, že „odoslaním prostriedkov likvidačnému zástupcovi žalobca odoslal prostriedky na zariadenie záležitosti, ktorou bolo riešenie poistnej udalosti. Týmto úkonom nevyplatila poistné plnenie“, pretože skutočnosť, že žalobca odoslal prostriedky svojmu likvidačnému zástupcovi bola v konaní preukázaná nesporne. Tvrdenie, že „odoslanie prostriedkov likvidačnému zástupcovi nie je vyplatením poistného plnenia“ rovnako nie je novým tvrdením, pretože dovolateľ už v odpore proti platobnému rozkazu namietal, že žalobca nepreukázal vyplatenie poistného plnenia poškodenému. Rovnako to platí aj pre vyjadrenie „odoslaním peňažných prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi žalobca nepreukázal poskytnutie poistného plnenia, či už poškodenému alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným. Ak sa nepreukázalo poskytnutie poistného plnenia, nemožno uvažovať ani o určitom percente interného regresu na podklade interných predpisov žalobcu. V konaní tak absentuje základný zákonný predpoklad na uplatnenie si interného postihu v zmysle 12 ods. 1 zákona o PZP. Súd nesprávne interpretoval ustanovenia zákona o PZP, ak dospel k záveru, že žalobca odoslaním prostriedkov vlastnému likvidačnému zástupcovi preukázala výplatu poistného plnenia“.

10. Práve tvrdenie dovolateľa o tom, že v konaní nebolo preukázané plnenie poškodenému je podstatou jeho procesnej obrany proti žalobe. V odvolaní dovolateľ tieto tvrdenia podrobnejšie odôvodnil z dôvodu, ktorý sa dozvedel z odôvodnenia súdneho rozhodnutia, t. j. že podľa právneho názoru súdu prvej inštancie z § 12 ods. 1 písm. g/ zákona o PZP nevyplýva povinnosť poisťovateľa preukázať poskytnutie plnenia priamo poškodenému, ale len povinnosť poisťovateľa preukázať, že za poistníka vyplatil poistné plnenie, z ktorého sa javí, že súd mal za to, že ho možno poskytnúť komukoľvek. Potreba podrobnejšie s a vyjadriť k postaveniu likvidačného zástupcu a k právnemu posúdeniu jeho vzťahu k žalobcovi vyvstala práve z odôvodnenia rozhodnutiu súdu prvej inštancie, pretože súd dospel k prekvapivému záveru, že zo zákona o PZP nevyplýva povinnosť preukazovať poskytnutie plnenia poškodenému a pre utvrdenie správnosti tohto názoru poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/263/2015 zo dňa 31. januára 2018, ktorý však vychádza z úplne inej skutkovej situácie, keď v tam prejednáwanej veci poisťovateľ preukázal plnenie svojho likvidačného zástupcu k rukám likvidačného

zástupcu zahraničného poisťovateľa, u ktorého bol poistený poškodený (zjednodušene poisťovateľ preukázal plnenie zahraničnému poisťovateľovi, u ktorého bol poistený poškodený). V prejednávanej veci žalobca preukázal iba plnenie vlastnému likvidačnému zástupcovi. Nie je zrejmé, akým spôsobom mal dovolateľ reagovať na závery súdu prvej inštancie, keď odvolací súd všetky vyjadrenia dovolateľa týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie označil za neprípustné novoty v odvolacom konaní. Námietkou, že na vec nemožno vzťahovať závery rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 8Cob/263/2015 zo dňa 31. januára 2018 sa súd nevysporiadal vôbec, hoci jeho závery svedčia v neprospech žalobcu a bez vyjadrenia ostal aj poukaz dovolateľa na iné rozhodnutia odvolacích súdov, z ktorých vyplýva, kedy možno aj plnenie inému subjektu ako poškodenému považovať za plnenie pre potreby aplikácie § 12 ods. 1 písm. g/ zákona o PZP. Záver odvolacieho súdu, že tým, že dovolateľ v odvolaní pripustil aj plnenie inému subjektu v právnom vzťahu s poškodeným, uskutočnil posun v argumentácii, nie je správny, pretože ide výlučne o reakciu na to, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je potrebné preukázať plnenie poškodenému. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozsudky odvolacích súdov, v ktorých síce nebolo preukázané plnenie priamo poškodenému, ale bolo preukázané plnenie subjektu oprávnenému poistné plnenie prijať. To, že dovolateľ v teoretickej rovine pripustil aj plnenie inému subjektu, nie je prostriedkom procesnej obrany v zmysle § 149 C. s. p. a najmä nič nemení na nesporne zistenom skutkovom stave veci a to, že žalobca plnil svojmu likvidačnému zástupcovi. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa odvolaním dovolateľa z dôvodu, že ho posúdil ako novoty v odvolacom konaní, nezaoberal vôbec, čím hrubým spôsobom zasiahol do práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

11. Na záver dovolania dovolateľ namietal, že v rozsudku odvolacieho súdu absentuje informácia o pomere hlasov, akým bol rozsudok prijatý.

12. Na základe uvedených skutočností dovolateľ navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 14Cob/149/2020 zo dňa 24. júna 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 4. novembra 2021 vyjadril nesúhlas s názorom žalovaného, podľa ktorého bol podľa odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu podstatným dôvodom pre potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie záver odvolacieho súdu o tom, že argumentácia žalovaného je novo tvrdený prostriedok procesnej obrany, na ktorý v odvolacom konaní odvolací súd nemôže prihliadať. Žalobca uviedol, že odvolací súd sa síce v bode 42. odôvodnenia zaoberal odvolacou argumentáciou žalovaného a túto vyhodnotil ako novú, avšak v ďalšej časti odôvodnenia (bod 43. a 47.) sa zaoberal správnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom závery súdu prvej inštancie vyhodnotil ako vecne správne. Ďalej uviedol, že vo bode 44. napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukázal na vyčerpávajúcu argumentáciu súdu prvej inštancie, od ktorej nemal dôvod sa odkloniť. Okrem uvedeného žalobca považuje záver odvolacieho súdu o novom prostriedku procesnej obrany žalovaného za správny. Podstatou procesnej obrany žalovaného bolo jeho tvrdenie, že v konaní nebolo preukázané plnenie priamo poškodenému, pričom až v odvolaní uviedol, že v konaní nebolo preukázané plnenie ani poškodenému a ani inej osobe oprávnenej na prijatie takéhoto plnenia. Keďže podľa názoru žalobcu nie je dovolanie žalovaného dôvodné, preto navrhoval, aby odvolací súd dovolanie žalovaného zamietol.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, podľa § 35 C. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

15. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

16. Dovolateľ v dovolaní tvrdil, že odvolací súd pochybil a postupoval procesne nesprávne, keď posúdil jeho tvrdenia uvedené v odvolaní za novoty. Následkom uvedeného je podľa žalovaného porušenie jeho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

17. Odvolací súd v bode 42. napadnutého rozhodnutia konštatoval, že tvrdenia žalovaného:

- „nie je prítom právne bez významu, komu bolo toto plnenie vyplatené“;
 - „alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným“;
 - „Poistovňa nemôže vyplatiť plnenie hocikomu, ale iba osobe oprávnenej na jeho prijatie. Takou osobou je bezpochyby poškodený alebo osoba poškodeným poverená na prijatie plnenia, prípadne iný subjekt, ktorý prijatia plnenie odvodzuje od svojho vzťahu s osobou poškodeného“;
 - „Oprávnenu osobou prítom nie je likvidačný zástupca žalobkyne, pretože nie je v žiadnom vzťahu s poškodeným. Likvidačný zástupca označený ako AVUS worldwide claims service GmbH & Co. KG“;
 - „Uvedená spoločnosť nie je likvidačným zástupcom zahraničného poisťovateľa ani zahraničným poisťovateľom“;
 - „Likvidačný zástupca AVUS vybavuje poistné udalosti v mene žalobkyne a na jej účet, je oprávnený zastupovať žalobkyňu vo vzťahu k poškodenému pri uspokojovaní jeho nárokov v plnom rozsahu. Likvidačný zástupca tak vystupuje ako zmluvný zástupca žalobkyne, ktorý škody vybavuje v mene a na účet žalobkyne. Má teda voči žalobkyni postavenie mandátára. Likvidačný zástupca prítom sám osebe nedisponuje vecnou legitimáciou v sporoch z poistenia. Žalobkyňa v konaní preukázala odoslanie prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi, t. j. k rukám svojho mandátára. Zaslanie finančných prostriedkov vlastnému mandatárovi určených na riešenie poistnej udalosti nie je výplatou poistného plnenia za poisteného. V zmysle § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka ide iba o splnenie povinnosti žalobkyne ako mandanta odovzdať svojmu likvidačnému zástupcovi ako mandatárovi veci potrebné na zariadenie záležitosti. Odoslanie prostriedkov mandatárovi AVUS nie je vyplatením poistného plnenia za žalovanú. AVUS nedisponoval a nedisponuje oprávnením prijať výplatu poistného plnenia pre poškodeného a vystupuje voči nemu iba ako likvidátor poistnej udalosti. Navyše, likvidačný zástupca žalobkyne mohol v zmysle § 569 Obchodného zákonníka prostriedky kedykoľvek žalobkyni odovzdať späť, je podľa vlastného vyjadrenia žalobkyne likvidačným zástupcom zastupujúcim žalobkyňu pri vybavovaní škodových udalostí v Rakúskej republike“;
 - „Odoslaním prostriedkov likvidačnému zástupcovi žalobkyňa odoslala prostriedky na zariadenie záležitosti, ktorou bolo riešenie poistnej udalosti. Týmto úkonom nevyplatila poistné plnenie“;
 - „Odoslaním peňažných prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi žalobkyňa nepreukázala poskytnutie poistného plnenia - či už poškodenému alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným. Ak sa nepreukázalo poskytnutie poistného plnenia, nemožno uvažovať ani o určitom percente interného regresu na podklade interných predpisov žalobkyne. V konaní tak absentuje základný zákonný predpoklad na uplatnenie si interného postihu v zmysle § 12 ods. 1 zákona o PZP. Súd nesprávne interpretoval ustanovenia zákona o PZP, ak dospel k záveru, že žalobkyňa odoslaním prostriedkov vlastnému likvidačnému zástupcovi preukázala výplatu poistného plnenia“
- boli vyhodnotené ako nové, ktoré žalovaným neboli produkované v relevantnom štádiu konania. Odvolací súd uviedol, že v priebehu celého prvoinštančného konania žalovaný argumentoval tým, že nebolo preukázané, že bola poskytnutá náhrada škody k rukám poškodeného. Vyššie uvedenou argumentáciou v odvolaní došlo podľa názoru odvolacieho súdu k posunu v tom zmysle, že žalovaný pripustil oprávnenosť i ďalšej osoby na prijatie plnenia, a to napr. tak, že „...alebo osoba poškodeným poverená na prijatie plnenia, prípadne iný subjekt, ktorý prijatie plnenia odvodzuje od svojho vzťahu s osobou poškodeného“.

18. Dovolací súd preskúmaním spisového materiálu poukazuje na odpor žalovaného proti platobnému rozkazu, v ktorom žalovaný (o.i.) argumentuje, že „zákonným predpokladom na uplatnenie postihového práva je skutočné vyplatenie poistného plnenia; žalobca predložil výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že dňa 10.septembra 2018 bola zadaná platba SEPA PLATBA vo výške 14 629,17 eur v prospech AVUS INTERNATIONALE; poškodeným pri škodovej udalosti bol E. S., K.; zo žaloby nevyplýva, na základe čoho žalobca zadal platobný príkaz v prospech AVUS INTERNATIONALE a aký má tento subjekt označený ako likvidačný zástupca vzťah k poškodenému; žalobca nepreukázal, že poškodenému vyplatil poistné plnenie a ani to, či bola zadaná platba skutočne zrealizovaná“.

19. Ďalej dovolací súd poukazuje na zápisnicu z pojednávania zo dňa 25. septembra 2020, v ktorej je zachytený prednes právneho zástupcu žalovaného „v neposlednom rade si dovoľujem zdôrazniť, že

naďalej máme za to, že do dnešného dňa nebolo preukázané, že by bola poskytnutá náhrada nejakej škody k rukám poškodeného... a keďže v tomto konaní sa nepreukázala výška náhrady škody, ktorú za poisteného žalovaný plnil ako poistné plnenie poškodenému, nepreukázal ani výšku nároku, ktorú si môže nejakým spôsobom percentuálne uplatňovať v zmysle postihového práva; je pravdou, že do súdneho spisu boli založené doklady o realizácii platby v prospech obchodnej spoločnosti AVUS INTERNATIONALE, avšak nebolo doteraz preukázané, akú škodu si vlastne uplatnil poškodený a akú škodu vlastne poškodený preukázal; celá komunikácia, ktorá je súčasťou súdneho spisu, je len medzi žalobcom a likvidátorom za rakúsku stranu, avšak do dnešného momentu nie je preukázané, že by došlo k skutočnej náhrade škody vo vzťahu k poškodenému a akú škodu si vlastne tento poškodený v takomto konaní uplatnil; na základe uvedených dôvodov máme za to, že ...nebolo preukázané, že by došlo k plneniu priamo k osobe poškodeného z tejto poistnej udalosti“. Ďalej právny zástupca žalovaného uviedol, že „základným predpokladom na uplatnenie postihového práva je skutočné vyplatenie poistného plnenia; následne sme teda namietali tie informácie o platbe a rozpor toho názvu...; uviedli sme, že žalobca nepreukázal, že poškodenému vyplatil poistné plnenie, ani to, či bola zložená platba skutočne realizovaná; my sme nepolemizovali s nejakým postavením likvidačného zástupcu, my sme tvrdili, že nie je preukázané, že bolo plnené poškodenému a v tejto súvislosti poukazujem práve na ustanovenie zákona o povinnom zmluvnom poistení, na § 4, kde jednoznačne z neho vyplýva, že v podstate poisťovateľ plní priamo voči poškodenému škodu, ktorú si poškodený uplatnil a ktorú preukázal; chcem zdôrazniť, že teraz nejde o tú komunikáciu aká prebehla medzi AVUS INTERNATIONALE a poškodeným, ale ide o to, že v tomto konaní naozaj nebolo preukázané a zo strany žalobcu ani tvrdené to, čo vyžaduje zákon, to znamená, že akú škodu si poškodený uplatnil a potom ako sa preukázalo jej plnenie“.

20. Podľa názoru dovolacieho súdu, z obsahu jednotlivých písomných podaní, ako aj ústnych vyjadrení žalovaného vyplýva, že jednou zo skutočností jeho procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie bola aj námietka, že v konaní nebolo preukázané plnenie poškodenému, čo je podmienkou pre uplatnenie postihového práva v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení. Dovolací súd pri tom poukazuje na zistený skutkový stav, a to že odoslanie prostriedkov žalobcom svojmu likvidačnému zástupcovi nebolo v konaní sporné. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že odoslanie prostriedkov likvidačnému zástupcovi nie je vyplatením poistného plnenia, nie je novou skutočnosťou, pretože žalovaný už v odpore proti platobnému rozkazu namietal, že „žalobca nepreukázal vyplatenie poistného plnenia poškodenému“ a súčasne, že „zo žaloby nevyplýva, na základe čoho žalobca zadal platobný príkaz v prospech AVUS INTERNATIONALE a aký má tento subjekt označený ako likvidačný zástupca vzťah k poškodenému“.

21. Ďalej dovolací súd poukazuje na konštatovanie súdu prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku (bod 11.), v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že „z § 12 ods. 1 písm. g/ zákona o PZP nevyplýva povinnosť poisťovateľa preukázať poskytnutie plnenia priamo poškodenému, ale len povinnosť poisťovateľa preukázať, že za poistníka vyplatil (poskytol) poistné plnenie“. Tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých „práva poisťovateľa na postih vznikne dňom výplaty plnenia z poistenia zodpovednosti poškodenému; poisťovňa nemôže vyplatiť plnenie hocikomu, ale iba osobe oprávnenej na jeho prijatie; dotknuté zákonné ustanovenie (§12 ods. 1 písm. g/) zákona o PZP) je potrebné interpretovať v súlade so zmyslom a účelom zákona, z ktorého vyplýva, že v prípade výplaty poistného plnenia, táto výplata musí smerovať k rukám oprávnenej osoby, ak nie priamo, tak sprostredkovaním minimálne do sféry vplyvu poškodeného; oprávnenu osobou pritom nie je likvidačný zástupca žalobcu, pretože nie je v žiadnom vzťahu s poškodeným; odoslanie prostriedkov mandatárovi AVUS INTERNATIONALE nie je vyplatením poistného plnenia za žalovaného; AVUS nedisponuje oprávnením prijať výplatu poistného plnenia pre poškodeného a vystupuje voči nemu iba ako likvidátor poistnej udalosti; odoslaním peňažných prostriedkov svojmu likvidačnému zástupcovi žalobkyňa nepreukázala poskytnutie poistného plnenia - či už poškodenému alebo inej osobe oprávnenej na prijatie takého plnenia, či subjektu v zmluvnom vzťahu s poškodeným“, tak možno posudzovať za argumentáciu žalovaného k vyššie citovanému právnomu záveru súdu prvej inštancie, ktoré korešponduje s jeho procesnou obranou v konaní pred súdom prvej inštancie.

22. S poukazom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že označenie tvrdení dovolateľa za

skutkové nówum a neprihliadanie na ne z dôvodu, že nespĺňajú podmienky v § 366 C. s. p., je nesprávnym procesným postupom, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolací súd posúdil dovolanie dovolateľa ako dôvodné pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 ods. 1 C. s. p., napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 14Cob/149/2020-222 zo dňa 24. júna 2021 v zmysle § 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a v zmysle § 450 C. s. p. vrátil vec Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

24. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C. s. p.). V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

25. Pre úplnosť k námietke dovolateľa, že v napadnutom rozsudku absentuje informácia o pomere hlasov, akým bol rozsudok prijatý, dovolací súd poukazuje na bod 27. posledná veta rozsudku odvolacieho súdu, kde je pomer hlasov (3 : 0) jednoznačne uvedený.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.